

LEGFŐBB ÜGYÉSZSÉG
TERRORIZMUS, PÉNZMOSÁS ÉS KATONAI ÜGYEK FŐOSZTÁLYA
1055 Budapest, Markó utca 16. • 1372 Budapest, Postafiók 438
Telefon: +36 (1) 354-5500 • Fax: +36 (1) 354-5705 • E-mail: tpk@mku.hu

TPK.2504/2018/1-I.

H A T Á R O Z A T

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmény miatt lefolytatott bűnügyben a Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztályának 2.Nyom.1129/2017. számú a nyomozás megszüntetéséről rendelkező határozatával szemben [REDACTED] sértett sértetti jogi képviselője panaszt terjesztett elő.

A panaszt a Be. 195. §-ának (1) és (4) bekezdései alapján a nyomozati iratokkal együtt megvizsgáltam, és azt a Be. 199. §-ának (1) bekezdés b) pontja alapján – *mivel a panasz alaptalan* –

el u t a s í t o m.

A határozatomat a sértettnek és jogi képviselőjének azzal küldöm meg, hogy ellene a Be. 195. §-ának (5) bekezdése alapján további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A Központi Nyomozó Főügyészség Budapesti Regionális Osztálya a rendelkező részben megjelölt büntetőügyben hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és súlyos testi sértés büntette miatt folytatott nyomozást, melyet bűncselekmény hiányában a rendelkező részben megjelölt határozatával megszüntetett.

A határozattal szemben sértett jogi képviselője terjesztett elő panaszt, melyben sérelmezte a nyomozás megszüntetését. Panaszának lényege szerint a határozati tényállás számos pontos iratellenes, a határozat szavahihetetlen tanúk vallomására alapít tényállást, illetve az egyes vallomások közötti ellentmondás feloldására az eljárás során kísérlete sem tettek, az eljárásban az intézkedő rendőröket nem hallgatták meg, és egyes releváns jogkérdéseket az eljárást lezáró döntést nem vizsgált.

A panasz azonban az alábbiak miatt alaptalan.

A nyomozás iratait megvizsgálva megállapítottam, hogy az eljáró ügyészség a nyomozás során olyan mértékig beszerezte a releváns bizonyítékokat és eleget tett a tényállás felderítési kötelezettségének, hogy érdemben állást tudjon foglalni a büntetőjogi felelősség kérdésében. A bizonyítékok értékelése körében a Be. 78. §-ának (3) bekezdése alapján járt el, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapította meg.

A bizonyítékok értékelése körében megállapítható, hogy a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs törvényben előre meghatározott bizonyító ereje [Be. 78. § (2) bekezdés]. Ekként a sértetti vallomás, az egyéb tanúk vallomása és az okirati bizonyítékok között és a töredékes kép- és hangfelvételek felvételek sem lehet „rangsort” felállítani. A bizonyítékokat összességükben és egyenként is értékelve helyesen állapította meg az eljáró ügyészség, hogy ezen bizonyítékok bűncselekmény megvalósulását nem támasztják alá.

A tényállás felderítésével összefüggésben megállapítható, hogy az eljáró ügyészség beszerezte azokat a releváns bizonyítékokat, illetve kihallgatta azon tanúkat, akiknek a bizonyítandó tényekről tudomása lehetett. Az intézkedésben közvetlenül résztvevő állománytagok kihallgatásának mellőzésével is törvényesen járt el az ügyészség. Ugyanis megalapozott gyanú hiányában a gyanúsított kihallgatásuknak törvényes alapja nem volt, ugyanakkor tanúkénti eljárási pozícióban történő kihallgatásuk súlyosan sértette volna a Be. 8. §-ában írt önvádra kötelezés tilalmára vonatkozó garanciális alapelvet, tekintettel arra, hogy senki nem kötelezhető önmagát terhelő vallomás megtételére, illetőleg önmaga ellen bizonyíték szolgáltatására, másrészt, ha ilyen körülmény merült volna fel, úgy a Be. 82. §-ának (1) bekezdés b) pontja alapján a vallomást egyébként is megtagadhatta volna. A tanúkihallgatás ürügyén végrehajtott, gyakorlatban „burkolt” gyanúsított kihallgatásként funkcionáló eljárási cselekmény súlyosan sérti a Be-ben foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jogokat.

Az eljáró ügyészség a tényállást a beszerzett bizonyítékokkal összhangban állapította meg, így a sértetti jogi képviselő iratellenességet állító panaszja alaptalan. A tényállás ekként túlnyomóan azon tanúk vallomásain alapul, akik ténylegesen jelen voltak az intézkedés teljes időtartama alatt, valamint támaszkodik a töredékes kép- és hangfelvételre is. E körben megjegyzendő, hogy a feljelentő egyáltalán nem volt jelen az intézkedés során, mivel éppen a sértett haragjától tartva a sértett elől „bujkált”. Ugyancsak ebből az okból a 2. számú tanú - aki vallomásában úgy aposztrofálta a sértettet, hogy a nevelt lánya, illetve 1. számú tanú akként jelölte meg, hogy a sértett nevelő apja – szintén a ház előtt tartózkodott az ajtó nyitását követően. Tehát a tanúk lényegileg az intézkedés menetének sem szem-, sem fültanúi nem voltak. Az 1. számú tanú – aki a felvételeket készítette – az intézkedés egyes részleteit örökítette meg, meglehetősen töredékes módon, ugyanis a saját bevallása szerint szintén a sértett elől próbált meg elbújni. Ekként logikus és okszerű, hogy az eljáró ügyészség olyan tanúk vallomására alapított tényállást, akik ténylegesen mindvégig jelen voltak az események során.

A tanúk vallomásai között a panaszban kifejtett ellentmondás feloldásának hiánya kapcsán megállapítottam, hogy a Be. 124. §-ának megfogalmazásából egyértelműen kitűnik, a szembesítés nem kötelező eljárási cselekmény, hanem szükségessége esetén egy lehetséges eljárási cselekmény. A szembesítés szükségességének megítélésakor három együttes feltételt kell körültekintően vizsgálni. Egyrészt, hogy van-e lényeges ellentét, másrészt van-e lehetőség más módon az ellentét feloldására, azaz helyettesíthető-e más eljárási cselekménnyel a szembesítés, harmadrészt van-e esély arra, hogy a szembesítés eredményt hozzon. A rendelkezésre álló adatok alapján megalapozottan csak az a következtetés vonható le, hogy jelen ügyben ezen együttes hármas feltétel rendszer nyilvánvalóan nem teljesül. A tanúk vallomásaiban rejlő ellentmondások fő oka, hogy a feljelentő, az 1. és a 2. számú tanú a mentőápoló tanúkkal szemben egyáltalán nem – vagy csak részben – voltak jelen az intézkedés során. Ekként állításaik megítélése a bizonyítékok értékelése körében kaphat szerepet.

A mentőápoló tanúk vallomásait érintő panaszok kapcsán abból kell kiindulni, hogy e vallomások a törvényesség próbáját megállják-e, ekként bizonyítékként történő felhasználásuk elé a Be. gördít-e akadályt. A tanúk vallomásait megvizsgálva megállapítottam, hogy azok megfeleltek a Be. 85. §-ában foglalt előírásoknak, azokkal összefüggésben aggály nem merült fel. Erre a tényre önmagában az sincs hatással, hogy akár egészségügyi dolgozóként dolgoznak. Az, hogy a tanú érdektelennek, vagy érdekeltnek vallja magát, saját szubjektív értékítéletén alapul. Még esetlegesen az a körülmény sem, hogy esetlegesen jó, vagy rossz viszonyt ápol a feljelentésben megjelölt személlyel, vagy a sértettel, sem teszi érdekeltté a büntetőeljárás kimenetelében, illetve ettől függetlenül képesnek érezheti magát arra, hogy elfogulatlanul nyilatkozzon az általa tapasztalt eseményekről. Másrészt, ha a tanú elfogultnak is érzi magát, nem zárja ki a kihallgatását, az sem változtat azon, hogy igazmondási kötelezettség terheli, ez a körülmény csupán a bizonyíték-értékelésnél kaphat szerepet.

Ehhez kapcsolódón elmondható, hogy a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás jogi tárgya kettős, mert az államapparátus szabályszerű működésébe és a hivatalos személyekbe vetett bizalmon kívül a bántalmazott alany emberi méltósága, esetleg testi épsége is sérül. Nyilvánvalóan nem lehet semmiféle alapja a hivatalos szervek részéről a hivatalos eljárásuk során tanúsított jogellenes magatartásnak, bántalmazásnak, éppen ezért pönalizálja a jogalkotó a cselekményt. Elkövetési magatartás a hivatali hatáskör túllépésével megvalósított tetteges bántalmazás. Tehát csak és kizárólag a jogszerűtlen bántalmazás releváns, azaz amennyiben a jogszerű eljárás során kerül sor esetlegesen testi sérülés okozására (pl. a hivatalos személy kényszerítő eszközöket, testi kényszert alkalmaz), úgy a bűncselekmény nem állapítható meg.

A jogi minősítés kérdést illetően megállapítható, hogy az eljáró ügyészség helyesen állapította meg, hogy a vizsgált magatartás nem foglalkozás körében elkövetett gondatlan veszélyeztetés, hanem hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és súlyos testi sértés büntette törvényi tényállásainak keretei között értékelhető.

A panaszban írtakkal szemben, akinek a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, vagy a kényszerítő eszköz alkalmazása az alapvető jogát sértette, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény IX. Fejezete szerinti eljárásban élhet jogorvoslattal. Az intézkedés jogszerűségének és szakszerűségének megítélése így ezen jogszabályhely alapján az előjáró hatáskörébe tartozik, melyre vonatkozóan a releváns okirati bizonyítékokat az eljáró ügyészség beszerezte. Az eljáró ügyészség hatáskörébe a nyomozás során annak a megítélése tartozik, hogy a kérdéses magatartás a Btk. Különös Részében írt törvényi tényállás egyes tényállási elemeit kimerítette-e.

Ezen túlmenően az eljáró ügyészség mind a bizonyítékok értékelését, mind a jogi álláspontját e körben a panasszal támadott határozatának indokolásában részletesen ki is fejtette, mindezért e helyütt – annak megisméltése nélkül – elegendő ezen jogi álláspont megalapozott voltára utalni.

A panasz egyebekben a nyomozás tárgyát képező cselekményekre vonatkozó jogilag releváns új tény, vagy körülményt nem tartalmaz. Önmagában az a körülmény, hogy a sértett vagy a sértetti jogi képviselő nem ért egyet a határozatban írt jogi következtetésekkel, azokat megalapozatlanná nem teszi.

Ekként a panaszt, mint alaptalant el kellett utasítanom, ezért a fentiek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

---***---

Felhívom a sértett figyelmét, hogy a Be. 199. §-a (2) bekezdésének b) pontja értelmében, ha a nyomozást a 190. § (1) bekezdésének a)-d) vagy f) pontja alapján szüntették meg, az emiatt bejelentett panasz elutasítása esetén a sértett a határozat közlését követő hatvan napon belül pótmagánvádlóként léphet fel /Be. 229. § (1) bekezdés/ és az ellene elkövetett bűncselekményre vonatkozó iratokat az ügyészség hivatalos helyiségében megismerheti /Be. 229. § (2) bekezdés/.

Ezen iratokról a büntetőeljárás során keletkezett iratokból másolat adásáról szóló 10/2003. (V. 6.) IM-BM-PM együttes rendelet (a továbbiakban: R.) 2. §-a (4) bekezdésének b) pontja alapján a sértett és képviselője másolatot kérhet. Iratmásolat – az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 57. §-ának (2) bekezdéséből következően – a sértett és képviselője számára csak illeték megfizetése után adható ki.

Ha a sértett pótmagánvádlóként kíván fellépni, a birtokában levő technikai eszköz segítségével másolatot készíthet a saját részére azokról az iratokról, amelyek birtoklására jogosult, feltéve, hogy az ilyen módon végzett iratmásolás nem jár az összefűzött iratanyag megbontásával /R. 6. § (1) bekezdés/.

Pótmagánvádlóként történő fellépés esetén jogi képviselője útján az ügyben addig eljár első fokú ügyészségnél vádindítványt nyújthat be /Be. 230. § (1) bekezdés/. A vádindítványt az ügyészség az iratokkal együtt továbbítja az ügyben hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bírósághoz /Be. 230. § (1) bekezdés/. Katonai bűncselekmény miatt folytatott eljárásban akkor van helye pótmagánvádnak, ha a sértett természetes személy /Be. 474. § (5) bekezdés/.

Ha a pótmagánvádló jövedelmi és vagyoni viszonyai folytán nem tud jogi képviseletéről gondoskodni, személyes költségmentesség és pártfogó ügyvédi képviselet engedélyezése iránt – a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Jst.) alapján – a jogi segítségnyújtó szolgálathoz fordulhat. Amennyiben a jogi segítségnyújtó szolgálat a kérelmet kedvezően bírálja el, a pótmagánvádlót a Jst. 17. §-ában írt támogatás illeti meg.

A fentiekre a sértett figyelmét fel kellett hívnom.

Felhívom a panaszos figyelmét, hogy ha a Be. 195. §-ának (5) bekezdése szerint a panaszt elbíráló határozat ellen további jogorvoslatnak nincs helye és az ügyész a panaszost erről tájékoztatja, akkor ezt követően a változatlan tartalommal megismételt panaszt válaszadás nélkül irattárba kell helyezni.

Budapest, 2018. évi június hó 4. napján

Dr. Nagy Eszter százados s.k.
legfőbb ügyészségi katonai ügyész

A kiadmány hitelesít

30.

fordavezető